

έρημος

έρημος, η, ουσ. [<αρχ. ἔρημος], η έρημος·

- βρήκε μουνί στην έρημο, το θέλει και ξυρισμένο, βλ. λ. [μουνί](#)·
- έμεινε μόνος κι έρημος στον κόσμο, βλ. λ. [κόσμος](#)·
- ζει μόνος κι έρημος στον κόσμο, βλ. λ. [κόσμος](#)·
- το πλοίο της ερήμου, βλ. λ. [πλοίο](#)·
- φωνή βοώντος εν τη ερήμω, βλ. λ. [φωνή](#)·

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας